

BORSSZEM JANKÓ

Előfizetheti a pest-bécsi irodalmi és művészeti intézetnél Deutsch testvérek. Pest, József tér 6-ik szám.

Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

Prónay József.

Ha két tagadás egy állítás, akkor kétségtelenül tagadhatlan az, hogy a semmi megtagadása valami s hogy egy ember, ha különben nem volna is semmi jelentősége, már ezért is jelent valamit, mert a baloldali politikát megtagadja.

Igy tehát Prónay pozitív politikus már azért is, mert elvált a baloldaltól, a mely negatív; de pozitív azért is, mert nem compareálván többé a vácsi-utezai klubban. megszűnt comparationak lenni, superlativus pedig már annálfogva sem lehet, mert nem Tisza Kálmán.

A mit esodálok, csak az, hogy Csernátonyi őt és Podmaniczkyt nevezte elválaszthatlanoknak, ugyanakkor, midőn megunván a közjogi dada száraz emlőit, már a maguk lábán kezdenek járni, míg a többi csecsemő, bár mennyire kívánczik is el onnan, mégsem bizik a maga lábában és azért joggal tekintetik éretlennek arra, hogy elválasztassék.

A mi — fájdalom! — még nem egy azzal, hogy éretlen arra, miszerint megválasztassék, de mégis biztató jel egy szebb jövőre. Mert ma-holnap az el nem választhatók mégis észre fogják venni, hogy rútul felsültek, a mennyiben ők évek óta nem is dajkaemlőtől, hanem a Tisza Kálmán kis ujjából szopnak. Az ily szopásban a gyerekek akkor telik kedve, mikor foga kezd nőni. Prónay már kimutatta a magáét, majd jönnek utána a többiek.

A nemezis teljes. Addig látta a baloldal a deákpárti házibajokban a bomlás szálkáját, míg az ő szemében kinőtte magát a gerenda. Ily gerenda Prónay, a kinek szerencséseje, hogy jó-módu, különben mindjárt kisütötték volna rá, hogy nem hajtja egyéb emeltyű, mint a — nervus gerendarum.

Mert nem ok nélkül mondja Están, a vizmentes hazafi, hogy csináljon a kormány új, lyukatlan csizmát a hazafiaknak, hogy az alkotmány ösvényén bepiszkolódás nélkül járhassanak. Mert a mi alkotmányunk ösvénye ugyancsak sáros, különösen a baloldali árok felé.

B. J.

Honleányi dorglevél.

— Dobsa Lajos'oz. —

Pest, leh-hó 3-án.

Uram,

Azért fontam koszorut fürtmentes halántékira, azért etetem önt dismerésem retkével, azért szoptatám önt ihlettel hiszékeny, dőre kéblemen, azért ruháztam fel önt — hatalommal e gyöngye szű fölött: hogy hálátlanul

azt dobsantsa szememre, hogy én tíz évvel vagyok idősebb önmagamnál?

Ez az ön híres lovagiassága?

Látom, csakugyan igaz, hogy ön nem lovagolt soha s mindig gyalog utazott.

Amily szivtelen egyrészt az ön alapos rágalma: oly merésznek tartom azt.

Hogyan?

Ön, ki ősi ifjúságával három nemzedéken tánczolt keresztül; ki eszményképeinek nagymamáit duczogatá hivalgó czombjain; ki sajátmagának lehetne nagyatyja, ha kellemesb dolognak nem tartaná önmagának lenni unokája; ön, ki Bimini szigetének korfogyasztó forrását messzelyekre fejtve issza annyi tavasz óta, mert drágálja az odantazást s vizen járni csak Jézusnak adatott; ön, ki a kosszú életet potyára — oh, hogy e pórias szóval kell viszonyban lennem — igen, ki a hosszúéletet potyára szeretné, anélkül, hogy az érte járó vénüléssel megfizetne; ön, ki karcúságát a sziv-alj — rút nevén gyomor — elfojtott jogos gerjedelmének, izmos ikráit pedig a gyaloglásnak köszöni; ön, ki . . . óh! . . . ön emlegeti leveleim hullatását, ki eddig hűséges karó volt mellettem?

Kétségbeesném fölötte, ha egyúttal okot nem lennék ebben: megbontani egy ünt viszonyt, melynek forrása a fazékban bugyog, melynek lángja a takaréktűzhelyen lobog s melynek oltára a kredencz.

A hűség, az igazi hűség: hálával ropogtatja a csontot is, ha elfogyasztotta róla a húst.

Ön megtanulhatta volna ezt megkoplult Blackjéttől. De ön a csontokat, a helyt, hogy élve:ni tudná, rémülő fülembé csörögteti.

Igen, óh igen!

S búcsu fejében boldogtalan énem egyetlen husmaradványát, vonagló szívetem eszi meg!

Váljék az önben még keserűbbé, mint a milyenné tette, váljék gyászretökké s tegye csillapíthatlanná étvágyát.

Ezt kívánom az ön által megszivtelenített kebel felsívó mélyeiből.

Zokogó görcsrohammal

Lengenádfalvay Kotlik Zirzabella.

Párt-építkezés.

B. J. Nemzetes pallér uram, potyog a szomszéd ház falából a téglák.

Pallér. Az nem a mi bajunk.

B. J. De jó anyag ám, ami ott fekszik. Azoknak ott tőből kell hozzáfogni, ha új házat akarnak

építeni s így ennek a materialának hasznát nem vehetik már. Nem jó volna megszerezni a mi épületünknek ezeket a jó köveket, mielőtt mások hordják el köpörnek?

Pallér. Mondasz valamit.

ORSZÁGGYÜLESI KARCZOK.

Török Sándor. Ha szétnézek a magyar fölség czimei közt, ott látom a „jeruzsálemi királyt“ is. Bölcs heraldikusaink jól tudták, miért igtaták azt a sorozatba. Mert, t. ház, nem-é zsidók országa-é Magyarhon? (*Viharos hallgatás.*) Nem-é izmaelita gründerek földje ez? Nem-é nyulbőrt függesztett-é vállunkba a speculatio, azon vállakba, mik hajdan tigris-, párducz- és medvebőrt hordozának? (*Dörgő némaság.*) András király handlő-esordáinak fokhagymás jakhecz-ivadéka van fölül és megmetyezte a honszerzők ivadékát, mely vasuti concessiókkal házal szerte a hazában. Önök azt mondják, nem? (*Dübörgő csend.*) Én azt mondom igen, bár mint zugolódjanak is Önök! (*Están eltűszszenti magát.*) Értem a keserű helybenhagyás e tömeges nyilvánulását és annál több okot látok benne a nagyon eredeti ministeri javaslat elfogadására. (*Falrengő szótlanság.*)

*

Mocsonyi Jenő. (*Szépén meghajtja magát, orrát megfújja, zsebkendőjét helyre dugja, jobb kezét szívére teszi s balkezébe a kéziratot véve, így szól:*) Tisztelt ház! Minden embel az iszteute tépéle van tejemtve. Minden emb . . . (*elakad.*) Tisztelt ház! Minden iszteute az embel tépéle van tejem . . . (*ismét megakad.*) Tisztelt embelet! Minden ház az iszteute tejemtésébe van tépelve, a miből tövetezít, hogy beszélni isz tudnat. A ti tud beszélni, annat van szava, ész id minden embej szavazattépesz. (*Binye!*) Légóta tapasztajta — tata — tatta — tata — pasztatajtattott — tatot. — (*Elakad, Sándor oláh krónprinz sig neki:*) hogy e jodától a mosztani tolmány med atarja fosztani a szedén embeletet, a tit tőzött szot, szot, nagyon szót oláh embel isz van. Hoszasz pajlamenti tapasztalászom, alaposz tanulmányozásza a túlföld pajlamentalizmuszánát, ajja a medgyözödészle vezetett endemet, hogy czat isz az átajánosz, föltétlen szavazati jod az idaszadosz, a miélt isz szintén pájtolván a szuffjadulu univel-sului, Ilányi bácsi töjvényjavaslatája szavazot. (*Sze treszka! Binye, binyissime. Szónok apjától bonbonokat kap, miket leülve, boldogan ropogtat.*)

*

Patay Están. Tisztelt ház! Pálinkás jóreggelt kívánok mindközönségesen. De nem a belügyi minister urnak, a kit, ugy látom, hogy nem látok. A minister ur — k . . . nyja exczellenziázza, én nem — likas eszimat adott a lábunkra. Bele is szortyog a sár, ki is rottyan belőle, csak a lábunk keveredik össze. Jobb eszimat kérünk azon bőrből, mit a szegény haza hátából kegyeskednek vágni, olyan stiblit — akit, ha nem is lehet meg-innya — de olyan se legyen, mint akit filozófus barátom (*hüvelykujját hátraböki*) beszélni szokott. (*Helyes.*) Két óra lévén, én önni mők. Hallgassa az önök prézsmítálását a kinek tetszik. Servus! (*Pengve elhagyja a házat.*)

*

Dobsa Lajos. (*Derűltség.*) Tisztelt ház! Nem kell! Mi nem kell? A kormány t. javaslat nem kell. (*Nevet.*) Mert az csak garnitur a sovány hus körül. Maga a hus nem lesz kövérebb tőle. (*Nevet.*) A nemzeti szállodában megeszem a sovány hust garnitura nélkül is. Olcsóbb. De a nemzet ebédlőjében kövér hust kérek. (*Nevet.*) Vannak, kik haza-beszélnék. Vannak, kik haza-hallgatnak. Én hazaviczzelek. (*A padra ugrik.*) Kettőt az egyből nem kapok. Veszek kölcsön a Borsszem Jankótul. (*Nevet.*) Schwartz Gyula barátom ismeri Schillert s annak Laura-ját. Laura egykor szép volt, de megvénült. Schwartz Gyula eszménye is ifju volt egykor, de ma már 25 évvel idősb, tulérett, sovány Zirzabella, (*A karzaton női sikoly.* *Az elájult Kollikot emeli ki a teremszolga.*) Ime, az ön ideálja. (*Schwartz Gy. tiltakozik.* *Nem az övé. Ő nem kívánja Dobsának sem dicsőségét, sem Zirzabelláját.* *Zavar, derűltség, elnök csenget, Dobsa bukfcenczet vet s fejét hóna alá kapva, Táncsics prófétailag kitért karjai alatt helyére perdül.*)

*

Hadarász József. Nem mondok le azon reményekről, melyeket aggódo lélkem egész teljhatározottságával tápolok. Ebből folólag az 1848-bani alkotmányosság-nak községekbeni és törvényhatóságokbani a legtöbb adókot fizetőkrei fektetésében nem reformot, hanem diformot szemelek. A vasutak, mint például a sugárut s a dunai áthidolás a nemzet fiainak oktatása helett sétautakrai fecsérelésébeni ügyeket figyelek meg. Mert a vasutak énszerentemi nyilvános pályázás és nem hivatalnokoskodás által építendő. A rám mint lekenyerezésrei rászorultságra rágaímilag történt vetemet, kötelmilig elhárítom magamról, mert semminémű költségekkeli elvალaszatásom köz-tudalom.“

*

Osanyági Sándor. E párton itt tiszták vagyunk és lekenyerezhetlenek. Ha lovagoltam is a császári hintó mellett akkor, porgerjesztéssel ohajtottam ártani. Ha kértem is főnökséget, fogyasztani kívántam a bécsi kaszszát. Ha gyűjtöttem is hódolati aláírásokat (*Lázár szélbali bach-huszár a pad alá buvik*) csak népem irkéességét kívántam fejleszteni. S így méltán kérdem, mi jogositja e kórságos kormányt arra, hogy létezni elég vakmerő? E kormányt, ki éhes kányakint szopja vérét a nemzet csont-vázának, ki pondróként vájja fogát a haza kimerült jövő-jébe és kaján kéjjel, mint a kigyó, teszi lábát vonagló tor-kára? A kormány hasába pokolvart indítványozó Irányi barátom határozati istennyila javaslatához járulok. Puk-kadjatok meg! (*Kampulyka haragjával leül.*)

*

És ezek nem pojáczák, hanem szálankint „elválasztott“ képviselői a magyar nép nagy részének.

A parlamentből.

Szónoki virág.

Szűzbeszéd.

B—ry. „Meddig fogja még a kormány e boldogtalan haza bőrét, ráerőszakolni önkényének rozszant kaptafájára?”

W—ner A. „Van szerencsém az érsekujvári választó kerület kérvényét a ház asztalára tenni.”

Képviselőtárs (melegen szorítja meg W. kezét.)
Praestanter, barátom! Igen szépen beszéltél.

APRÓ HIREK.

× Csernátony főlhányja Andrásynak, hogy azt mondta, miszerint nehéz dolog, a pártból kiszemelni a miniszternek való embereket. Igaz, hogy azt baloldali nem mondaná: mert ott meg vannak győződve, hogy egytől-egyig minisztereknek valók.

*

○ Egyébaránt, ha igaz, hogy ezzel Andrásy szegénységi bizonyítványt adott pártjának, igaz az is, hogy Tisza Kálmán sohasem lenne kénytelen hasonlót tenni saját pártjával: neki bizonyítvány nélkül is elhisszük.

*

< A „Delejtü“ megnagyobbodik és „Delejnárs“ czímen jelen meg. A szerkesztő Pázmándy Dini pedig Diner nevet vesz föl. Brillat Savarin

Savourin és a szép Helena férje Menúlaus sobriquet-vel „sera des nôtres.“ A table messieurs, vous êtes servis!

Gratin de poulard, les champignons foux, le etc.

*

— A felsőház e napokban, nyilvános gyűlés alatt, liberalis pártot szült. A kis ujonszülöttke oly satnya, hogy fenmaradásához nincs remény.

*

△ Ugyane háznak osztályülési terme e napokban sajnálatos baleset volt színhelye. Ugyanis dolgozni kellett volna benne, mi végre tiz tagnak megis kellett volna jelennie. Ezek közt tizenegy sejté, hogy mi sors várja őket és nem jelentek meg. A többi tizenöt megfutamodott. Gf. Cziráky, hallomás szerint, a ház ügyrendére nézve javaslatokat készül beterjeszteni, hogy hasonló örvendetes eseményeknek jövőre eleje vétessék.

Apró jelenetek az Iparos-Gyűlésből.

— A vigadó ebédlőjében. —

Korelnök. Együtt lévén mindnyájan, méltóztassanak elnököt választani.

Majom (*felugrik a pócra.*) Egyhangulag válaszszuk meg Vidacs Jánost! Éljen Vidacs János!

Borju. Atyámfi! Éljen Vidacs!

Dikics Ambrus (*miskolczi csizmadia.*) Atyádfia a göböly! Éljen Strajtmán! Nem köll Vidats!

Mind (*nem köll Vidats!*)

Dikics Amb. Chare collega, kigyelmed csak trafikoljon. Én megmaradok a muskotály mellett, ha krumplilevélből vagdalom is. (*Kicsihol.*) Ahá, valaki beszédnek szegül. Halljuk hát, no!

*

Vidats. Tisztelt gyűlés! Mély és hálás megindulással fogadom bizalmuknak e boldogító nyilatkozatait. Teljes életemben mindig is azon iparkodtam, hogy daráló gépeimmel . . .

Puczor Gergely (*debreczeni hentes.*) Nem köll dara, Strajtmán a mi elnökünk!

*

Dikics Ambrus. Már csak mokány dolog, ha valaki olyat köszön meg, a kibe nem volt része.

Puczor Gergely. Akár a vagdalatlan husba keverné valaki a majorannát.

Dikics Amb. Akár ugy vernék patkót a „munkára,” ha még meg sincs a sarka.

Puczor Gerg. Hát dohányt szíl kigyelmed? Már én csak cigárézok, ha Pestön vagyok. (*Tomporán végig-rántja a gyufát.*)

Csóka Izsák (*szatmári mézesbábos.*) Tisztelt gyülekezet! A ezért gyülekeztünk együvé, hogy a jussunkot mög-vivjuk. Én a mondó vagyok tehát, hogy a . . .

Elnök. Kérem a tisztelt szónokot, magát előbb a szónokok sorába bejegyeztetni.

Csóka Isák. Néköm jussom van a szólláshol, élök is jussommal. Ezzel tartozom küldöimnek.

Elnök. De nincs több joga, mint más küldöttnek. (Eláll, eláll!)

Csóka Izsák. Én el nem állok. Ragaszkodok a jussomhoz. (Zaj, ellenmondás. A dologra!)

Elnök. A gyülekezet méltóságával ellenkezik, hogyha az elnöki tekintély tiszteletben nem tartatik.

Csóka I. Én azt hittem, hogy demokrata gyűlésben vagyok; a ki méltóságot akar, az menjen a felsőházba. Néminemű észrevételeimet tehát előadom, mint azt küldöimnek szentül fölfogadám. Tehát... (Eláll! Útjön le! Zaj. Elnök csenget.)

Egy hang (hátról.) Ugyan urak, ne zajongjunk! Még azt fogják majd ránk, hogy ebéd után nem bírnak tanácskozni. (Derűtség. Zaj. Számosan beszélnek.)

Másik hang. Kérem az elnököt arra lenni tekintettel, hogy egyszerre háromnál több ne beszéljen. (Derűtség. Helyes!)

Tűfoky (szabó.) Kérem, ez a zajtul megy a m m e e e-értéken. Az elnök szabja meg, ki mikor szólhat, mert csak a rendszeres fejtegetés alapján felelhetünk meg a varrakozásnak. Uraim, türelem! (Derűtség.)

Gyalog Bálint (szűrszabó.) Czoki snajder... Komám

uraimék! Csak nem hallgatunk erre posztópusztítóra! Mit tudja ű, mi a regula?

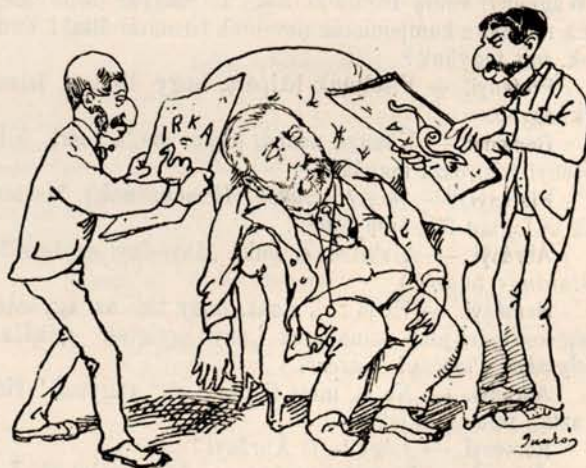
Tűfoky (méltatlankodva.) De kérem szépen...

Gyalog B. Nem kérni kell itt, hanem parancsolni. Mi parancsolunk az elnöknek, nem ű nekünk, mert mi választottuk meg űtet, nem ű minket! (Roppant zaj. Elnök csenget.) Hasze, váltig csöngethet ű kigyelme, nem vagyok birka, hogy a kolomp után meginduljak. (Derűtség.)

Bakafánti. Miután e gyülekezőtben, engödelmökkel, magamot tartom a legokosabb embörnek, (helyeslés) öngödjék mög tisztölt iparos társaim, hogy ezön kiváltságommal élve, és kötele sségömnek mögfelelvén: az

immáron összeköcsösödött ügyrend-halmazból ögygyes szálakat sodorítván, azokat önök előtt ismét szétszödgögessem. Ha nem sikerül, visszalépek. (Végre sikerül az okos kötélverőnek együvé fonni az értekezlet szerteigyekező szálait és megkezdődik a választás. A jegyző olvassa a neveket, ismétli Bakafánti s anélkül, hogy pressiót gyakorolna a gyülekezetre, azt választják meg a kit ő akar. Midön Posnerkárolojosra került a sor, azt kérdé, müként légyön az, hogy e hirös nevözetös iparos jölön nő légyön az érteközletön. És Posnerkárolojos megbukott, ő, ki legiparosabb ez iparos hazában. Ennyi fondor, ennyi hálátlanság s megbukni egy Falk ellenében, kinek a magyar nemesség nem is vágya: ezt elbirni birja el más. Ő alétan döl czimertelen zsölyeszékébe és hivi irkával hajtják feléje az ébresztö szellöt.)

Téli dal.

Csillagtalán hűs éjszaka . . .
Sötét felhők a néma égen —
S én tiz-foknyi hidegben várlak
Ablakodnál a vak sötétben.

És míg ez éretted verő sziv
Érzelmittől majd megszakad —
Te talán hűsz foknyi melegben
Alszol benn a paplan alatt!

Beneked Aladár.

Ányi-ényi.

— Nagyszerű conspiráció a Wagner-egylet ellen. —

Conspirátorok :

ÁBRÁNYI, REMÉNYI, PLOTÉNYI.

Ábrányi. — Hát barátom, ez ellen a Wagner-egylet ellen nem teszünk valamit?

Reményi. — Hjah, a Wagnernek megtiltani nem lehet . . .

Plotényi. — De lehet a Richternek!

Ábrányi. — Richter? Richter! . . . Ez az ember tulajdonképen mi jogon létezik egyáltalán? Nem emlékszem, hogy a bírói kineveztetések idejében olvastam volna az ő kineveztetését a Közlönyben.

Reményi. — Biz igaz a! Tán nincs is kinevezve és csak úgy bitorolja a Richter czimet.

Ábrányi. — Utána kell járnom! Leleplezem a turpisságot. Hiszen, kérem szépen, ez a Richter már valóságos Scharfrichter! Reményit kiszorítja Beethovennel, engem kiszorít Wágnerrel. Scandalum! Még ha Beethoveni és Wágnényi volna legalább, hogy a magyar zene meg volna mentve a komponisták neveinek fermatái által! Tudjátok, mit tegyünk?

Plotényi! — Viseljünk hajport, hogy liszt-es frizuránk legyen.

Reményi. — Könnyű neked, mikor maga Liszt, à la Plotényi frizirozza magát!

Plotényi. — *(kezet csókol Reményinek.)* Mester, csak te fogtad föl sőrénymet!

Ábrányi. — Alakítsunk, fiuk, „ányi-ényi egyletet!“ *(Általános tetszés.)*

Reményi. — Ez jó . . . Azaz, hogy tán az egyöntetűség kedvéért jobb volna csak „ényi-egyletet“ csinálni. *(Helyeslés Plotényi részéről.)*

Ábrányi. — No ja, mert ti „ényi-ek“ vagytok! Hát én aztán mit csináljak?

Reményi. — Légy te is Ábrányi!

Ábrányi. — És miért ne lenne „ányi-egylet?“ Le-gyetek ti Remányi és Plotányi!

Reményi. — Hiu ember! Az „ényi-egylet“ olcsóbb, mert csak egy névváltoztatásba kerül. Különbben bánom is én, legyen akár „ányi-ényi-ényi egylet!“

Ábrányi. — Jól van, tehát az egylet hivatalos czime: „ányi-ényi egylet.“ Csináljuk meg mindjárt az alapszabályokat is: Az egylet áll három tagból.

Reményi. — Helyes: Reményi, Ábrányi és Plotényi.

Ábrányi. — Nem a, ábéczérendben kell főlemlíteni; én vagyok az első.

Reményi. — Ohó, a zenésznek nincs ábéczéje, csak c d e f g a h-ja, és ebben te az utolsóelőtti vagy. De hagyjuk e meddő sillabizálást. Mondjuk ki, hogy mindnyájan egyformák vagyunk. *(Helyeslés.)* Creáljunk magunknak három titulust.

Plotényi. — És elég lesz három?

Reményi. — Három embernek tán csak elég lesz.

Ábrányi. — A czimek tán lehetnének ezek: Primus inter pares, medius inter pares és ultimus inter pares. *(Általános helyeslés.)* És hogy egyikünk se panaszkodhassék, ne mondjuk ki egyenesen, ki melyik czimet viseli. Viseljük mindhármat mindhárman. *(Élénk tetszés.)*

Plotényi. — Azután nevezkedjünk ki királyokká is. *(Helyeslés.)* Én volnék például a hegedű királya.

Reményi. — Ohó, az én vagyok! Te lehetsz nem bánom alkirály, az egyiptomi módjára.

Plotényi. — Nem biz én! Ha ti királyok vagytok, én is az vagyok.

Ábrányi. — Hagyjuk ezt későbbre; én a zongora királya leszek . . . Azazhogy nem, leszek inkább a compositio királya.

Reményi. — Bravo! így a zongora királysága üresen marad, azt odaadjuk Plotényinek.

Plotényi. — De hiszen nem tudok zongorázni.

Reményi. — Naiv ember, hiszen Ábrányi se tud zongorázni!

Ábrányi — *(gúnynyal.)* És Reményi se tud hegedülni, mégis kinevezte magát a hegedű királyának!

Plotényi. — Jól van, elfogadom a zongora királyságát.

Ábrányi. — No hála istennek, csak hogy meg vagyunk alakulva!

Reményi. — És mit fogunk csinálni? *(Hosszas pauza.)*

Plotényi. — Nekem jó ideám van. Minden esztendőben egyszer össze fogunk gyűlni qua egylet, és pedig a három királyok napján.

Reményi. — Helyesen beszélsz, öcsém! És aztán majd pipázni fogunk.

Ábrányi. — Dreikönigs-dohányt, ugyebár?

Mind. — Azt, azt! Most már megvagyunk! Éljen az „ányi-ényi-egylet!“

Ábrányi. — Reszkess, Wágner!

Reményi. — Szepegj, Richter!

Plotényi. — Éljen az új zenészeti „háromezgy királyság!“ *(Nagy éljenzés, mely úgy megrendíti a földet, hogy ez meg nem nyílik és se Wágnert, se Richtert el nem nyeli.)*

Napiparancs.

A cs. k. hadsereg minden katolikus katonájának ezennel kegyelmesen megengedtetik, hogy a pénteki nap kivételével, hús étellel élhessen, de ez esetben is csak ugy. ha előbb meggyón, kilencz miatyánkot és tizenkét üdvözlégyet imádkozik. A ki pénteken sódaron vagy kalbáson rajtakapatik, huszonötig megcsapatik, ugyanannyi hiszek egy rovatván bűnös lelkére.

Buda 1872, január 13.

Sct. Huynonimus m. p.
jézsuita-Generális.

Anti-Deák.

Az egyetemi körökben is van deákpárt, de nem nagy, csak kis „d“ betűvel kezdődő. Ez az, mely az egyetemi élet hajdan viruló latinságának gyér nyemait fönn akarja tartani, míg egy perversiv tendenciájú oppositio eliminálni akarja ezeket. (Látni való, hogy mi a deákpárthoz tartozunk s nem irtózzunk a deák szótól.)

Legelőször is az „index“-et akarják megszittyítani. Lesz belőle a Páriz-Pápai szerint mindenesetre: „mutató-ujj“, és a diákok ezután a professor urak által nem indexöket fogják többé aláíratni, hanem mutatóujjokat.

Azután ha majd kérdezik a diákok, hol tanult anyyi bölcseséget, bátran elmondhatja, hogy:

— Hát, uram, a mutatóujjamból szoptam!

Következik azután a rector magnificus. Ennek lefordítása kissé nehezebb, mert ámbár bizonyos, hogy a „rector“ valami tor, de a „rec,“ homályos értelme miatt nehéz eldönteni, hogy miféle tor. Egyelőre tehát jó lesz csak a simpla „tor“ mellett maradni, melyet kissé divatosítván, a rector magnificusból lesz: „nagy függéjű diszbed,“ a mi mindenesetre szép, teljes hangzásu titulus.

A „dekán“ magyarításának kérdése némileg a földrajzba is belevág. „Dekán“ ugyanis egy indiai tartomány neve. Világos pedig, hogy a magyar királyi egyetemen

az indiai kir. egyetem czimei minden jogalapot nélkülöznek. Az indiai tartomány neve tehát valamely magyarországi megye nevével helyettesítendő, és ugyan, hogy megyéink közül egy se szenvedjen rövidséget, ábeczerendben fölvaltva lehet valamennyi neveit használni. A dekán ennélfogva az idén tán „Árva“ lesz, de esztendőre már „Bars“ lehet stb. stb.

„Az egyetem árvája“ nom sokkal sympathicusabb ez, mint volt „az egyetem dekánja?“

*

A pedellus nemzetisége tán szembeötlőbb lesz, ha ezentul „pendeles“-nek nevezzük ökelmét. A „colloquium“ mint „összebeszélés“ igen kedélyesen fog hangzani, holott eddig rendesen minden volt, csak kedélyes nem. A „rigorosum“ kifejezésére ajánlhatjuk a „rigófütyty“ szót, s a ki a rigorosumban elbukott, az aztán elmondhatja majd magáról, hogy: „no, befütyült nekem a rigó“. Továbbá minden borok közt legkarczosabb levén a víz, a carcerben pedig csak vizet lehetvén inni, „carcer“ = „karczos,“ s a kit „karczosra ítélnék,“ az carcerbe jut.

*

Magát a diákok jó lesz lefordítani magyarkára. A diákflastromot magyar tapaszra, s ennek nyomán az orvosi műszó a megdiákflastromozás helyett ezentul így fog hangzani: „magyar tapasztalatokat kell szereznie a betegnek.“ A deákné vászna is sokkal magyarab és szebb lesz, ha „magyar menyecske gyolecsa“ válik belőle.

*

A Latinovics-család vezetéknevét remélhetőleg szintén le fogja fordítani Magyarovitsra, a mihez szótár sem szükséges.

*

A Deák-pártot magyar pártra lefordítani szükségtelen, miután ugyis ő az igazi magyar párt hazánkban.

CSODABOGÁR 1823-ból.

Isten mindnyájunkkal!

Megrendeltetik a kívül irtt Hellységek Biráinak, hogy az alul kitett Repartitio szerént a Katonáság számára megkivántató Portzió kenyereket Május holnapnak ötödik napján korán reggelre Csokonyába kiallítani el ne mulasszak kemény büntetés alatt.

A Birák arra vigyázzanak, hogy a Kenyer jó és kisült legyen mert egyébbiránt ha a Commissarius Urnak abból galibaja lenne az illető Birót keményen megfenekeletetni fogom. Költ Ötvösyben 25-dik Apr. 823.

Visonta ad 50 por kenyert.

Tallián György m. p.
Fő Biró.

Revidealtatott Aprilis 28-kán 823

Siklós Mátyas
Eskütt által.

Uj ivadék.

János apa (köhécselve énekel a „Gerolsteini hercegnőből.”) Fogjad a kardot, a kardot, a kardot,
Melylyel zsidót és kőművest üték.
Folytasd a harczot, a harczot, a harczot,
Hogy hired Esztergomba megvigyék.

Sándor fiú (con strigionimento furioso.)
A csatatéren — tatéren — tatéren
Mégforgatom az ősi fringiát,
Vágok zsidót s kőművest keményen
Hogy hirem Esztergomba hasson át.